Keresztrejtvény

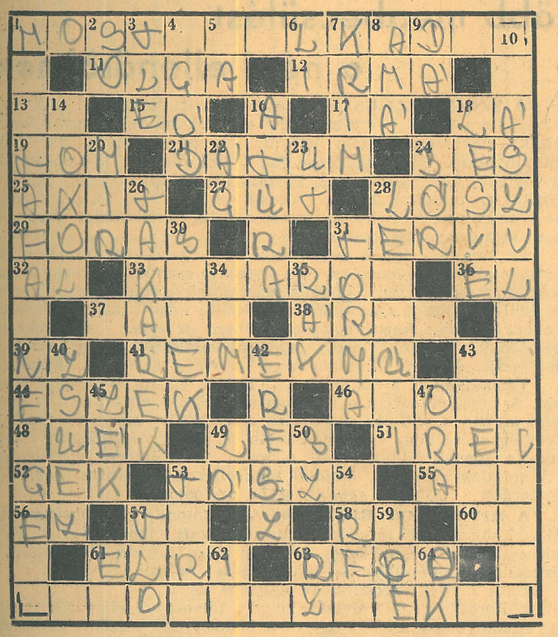

Vízszintes: 1. Petőfi Sándor egyik téli költeményéből (a nyílak irányában folytatva), folytatása a vízszintes 33.-ban. 11. Női név. 12. Női név. 13. Az ezüst vegyjele. 15. Zénó magánhangzói. 17. Számárhang. 18. Énekhang. 19. Idegen férfinév. 21. Keltezés. 24. Visszaszerülés. 25. Tárgyas kötőszó. 27. Jó, németül. 28. Agyagos sárga föld. 29. Sebesvízű folyó. 31. Elképzelése. 32. Rangkicsinyítő. 33. Az idézet folytatása. 36. Tova. 37. Becézett női név. 38. Dal, zenekari kísérettel (i=y). 39. E nélkül néz. 41. Gyönyörű alkotás. 43. Tettrúgó. 44. Újvidéki város. 49. Lopva figyel. 51. Vissza: üti. 52. Csuk és ...szovjet film gyermekszereplője. 53. Asztali felköszöntő. 55. Ékezettel, becézett női név. 56. EZ. 57. Személyes névmás, latinul. 58. Sír. 60. Csodálkozó felkiáltás. 61. Elsír. 63. Gond barázda.

Függőleges: 1. M. 2. Etelizesítő. 3. Vissza: fejfára írják. 4. Község a pápai járásban. 5. Helyrag. 6. Kínai hosszmérték. 7. Gyönyörű üdülőhely a Szovjetunióban. 8. Gyümölcsnév tájszólással. 9. Igen, oroszul. 10. A. 14. ...abd el Nasszer. 16. A kirándulás. 18. Óvatosan figyelve. 20. Béke, oroszul. 22. Gally. 23. Járunk rajta. 24. Testet fed. 26. A pénznek jó helye van itt. 28. Legyőzi. 30. Csehszlovák író. 31. Főtt húshoz fogyasztják. 34. Tisztítószer. 35. Ollós állat. 40. Vissza: az ógörög mitológia főistene. 42. Itt tészkel a fecske. 43. Görög betű. 45. ZZZ. 47. Időmérő. 49. Háziállat. 50. Kettőshetű. 53. Lóverseny. 54. Vissza: idegen férfinév. 57. Gyilkolt, fordítva. 59. Hozzám! 61. Mássalhangzó, fonetikusan. 62. Vissza: kérdőnévmás. 63. R. Y. 64. Személyes névmás.

Beküldendő: a Petőfi idézet (vízszintes 1. és 33.).

Ezzel a rejtvényünkkel 3 hetes pályázat indul, a három rejtvény megfejtését együttesen **január 30-ig** kell beküldeni. A megfejtők között könyveket sorsolunk ki.

A török pipája

Kirándulnak a városba a szövetkezet tagjai, és a kíváncsiság a múzeumba is elviszi őket. A kiállított tárgyak között látnak egy nagy cseréppipát, és mellette a cédulát, hogy ez egy igazi török pasáé volt.

— Akkora, mint egy levesestál — jegyzi meg az egyik.

— Belefér vagy fél kiló dohány — mondja a másik.

— Csak azt nem tudom, hogy az a pasa, hogyan vitte és hogyan szívta ezt a nagy pipát.

— Látom, járatlan vagy az ilyen dolgokban — áll oda melléje Okos Tóth András. — A pipát két rabszolga vitte, kettő szívta, mert nagy tüdő kell ehhez. A pasa meg mellettük ment és köpködött.

*

Haldoklik a miskolci kofa. Férje vigasztalni próbálja:

— Nézd Katim, egyszer ugyis meg kell halni.

Erre az asszony rámordul:

— Épp ez a baj. Ha többször kéne, fene se bánná...

A méltatlankodó

A VÁSÁRLÓ fettűnően hosszan nézelődik az italáruk környékén. Címkéket vizsgál, csóválgatja alig deresedő fejét, s alig méltatlankodva megkérdezi az eladót:

— Nincs valami rendesebb?

— Hogyne, kérem, tessék parancsolni. Állok rendelkezésére.

— Nekem nem eladóban kellene a rendesebb — azt elhiszem! — hanem kimondottan italáruban. Tetszik tudni, szilveszter lesz, vendégeim lesznek.

— Mégis, mire tetszik gondolni?

— Hát... hogyis mondjam csak... igazi vendégekre, tetszik tudni olyan jókedvűekre, nadrágban, pulóverben, jókedélyűekre, szóval ilyesfélékre.

Végre kiderítik, hogy van italban is rendesebb is, csak az jóval drágább. Van többek között 97 forintos is.

— Az az! — kiált diadalmasan az italok ínyenc bajnoka. És megnyugodva vásárol minden egyebet, amire szüksége van, gépsonkát, téliszalámit, zsúrkenyeret, vajat, banánt, narancsot.

Fizetésre kerül a dolog. Emberünk nézi a blokkot, bólogat, mosolyog, egyetért. Hanem egyszercsak összehúzza a szempilláit, megnéz valamit közelről, távolabbról. Járni kezd az állkapcsa, kivörösödik a dühtől, s magából félig kikelve fordul vissza az eladóhoz:

— Mi ez? Ez, ez itt ni, kéremszépen, ez a három ötven? Mit vettem én három ötvenért?

— Az az üvegbetét, kéremszépen.

— Miféle üveg betétje?

— Hát a különlegességé, amit kérni tetszett.

— És maguk azért az üvegért három ötvenet számolnak? Három ötvenet? Ezért a nyomorult közönséges üvegért?

— Sajnos kérem, ez a megállapított ára. Ha vissza tetszik hozni...

— Visszahozom... visszahozom. Persze, hogy viszahozom! Mit képzelnek maguk egyáltalán? Lopom én a pénzemet, hogy abból csak úgy jut akármire három ötven?

A kétségbeesett

Az önkiszolgáló boltba betéved egy közeli faluból egy idősebb ember, aki még — láthatóan — soha nem járt önkiszolgáló boltban. Az áruk körül levő személyzet készségesen eligazítja, elmagyarázznak neki minden szükségeset és az öreg majdhogynem döngő léptekkel indul a körútjára. Vesz egy fél kiló kenyeret, kér egy üveg sört. Indul, hogy fizessen, de útközben eszébe jut valami. Visszafordul.

— Valami baj van? — ugrik hozzá valaki azonnal.

— Ezt az izét szeretném felbontani.

Veszik a sörösüveget, bontják, visszaadják, s mert arra következtetnek, hogy azért bontatta ki a tisztelt vevő az üveget, hogy itt ihassa meg a sört, megnyugtatásul így kapja vissza a kinyitott üveget:

— Tessék csak meginni. Más is így szokta.

Az öreg tib-tábol, zavart lesz, toporog, pislog. Húz egyet-egyet, meg meginti sandít, mint aki menne már kifelé a kutyaszorítóból, csak nem tudja, hogyan fogjon hozzá. Észreveszik, hogy akar valamit.

— Tessék, bácsikám, mondja csak — biztatják.

— Tessék mondani, a kenyeret is meg kell ennem? Mind az egészet? Mert nem mind azért vettem ám. (ti)

... még valamit!

(„Úgy látszik, vannak a világon örök dolgok. Vannak, melyek sosem kopnak meg, melyet nem fog az enyészet, mely nem szárad el, mely soha semmilyen mértékben sem változik, melyekkel örökkön foglalkozni kell."

Én.)

A fenti döbbenetes felfedezésem eredményezte a következő beszélgetést. Helyszín: az állomás személypénztára. Személyek: ő — aki belül van és a jegyet adja — és én, aki kívül vagyok és venném azt.

— Kérek egy nem egész jegyet!

— Milyen jegyet?

— Nem egész jegyet.

— Félárut? — kérdi idegesen.

— Igen.

— Hova?

— Nem Kelenföldre.

— Hát hoovaa!?

— Nem Mikepércsre.

PÁRBESZÉD

— Hová akar utazni?

— Nem én, a feleségem.

— Nem érdekel, hogy kije, hová adjam a jegyet!? — Szerettem volna azt mondani, hogy a tenyerembe, de nem szeretek komolytalankodni.

— Nem Kievbe.

— Mondja meg, hogy hová megy a kedves felesége, mert szétmegyek. (Legalább már én tudom, hogy ő merre tart, gondoltam.)

— Nem Celldömölkre — mondtam rendkívül kedvesen, mert láttam, hogy türelmetlen dolgozó társamról van szó.

— Ne szemtelenkedjen, mert rendőrt hívok. Nem szolgálom ki.

— Kérem, úgy tudom, hogy ez magának kötelessége. Szeretném, ha nem esne nehezére, és mégis adnekem egy jegyet — kérleltem. Ekkor már a jobb szeme előrébb állt, mint a bal füle.

— Hová kéri a jegyet?

— Nem Kaposvárra.

— Ah, ah!! — mondta és a szívéhez kapott. Ahogy sápadtan elterült a földön, még elsuttogta: mit nem kér még? Sorolja el. — Mosolyogva nyújtottam be a szűk ablakon a fejem:

— *Biztosítási bélyeget!* (ti)

Az előrelátás

Az iskolában az első betűkkel ismerkednek a nebulók. A tanító után kórusban mondják, hogy: „a". Csak a Kovácsék Jancsi fia hallgat.

— Jancsi, miért nem mondod te is velünk, hogy „a"? — kérdezi a tanító.

— Mert tudom, hogy utána „b"-t kell mondani!

Bocsánat, hogy közbeszóltam!

Százesztendős szép szokás a jövendőbe nézni,
Miért térnénk tőle el, mért félnénk megidézni?
Nem kell ehhez semmi más, mint néhány kormos kotla,
Görbehátú vén kandur s egy pápaszem rossz tokja.
Bagolyhájból bájkenőcs s a polcokra hét tégely,
Pókhálóban rejtjelek s a kanóclében métely.
Barlangfüstből illatok s egy pipics félhomálya,
Boszorkányok zápfoga és kilenc róka mája.
S végül persze hang is kell, oly' mély, rekedten kongó,
S ősz szakállal maga a vén új jövendőt mondó.
No, lásd Nyájas Olvasóm, én hív, kíváncsi népem,
Megvan minden, kezdem is, hát figyelj ide szépen!
Először is januárról súgom meg a titkot,
Meglehet, hogy ér egy néhány meglepetés itt, ott.
Hatvanegyben ugyanis már januárban látni,
Ki nem hizlalt, vagy nem vesz, az nem fog disznót vágni!
Februárban fürdeni a Balatonban káros,
S ha te vagy a hibás, mást már szidni sem tanácsos!
Zárszámadás idején, ha üres lesz a buksza,
Ne feledd, hogy munka nélkül nem telik luxusra!
De, ha tele erszényed és kamrád minden jóval,
Hogy munkádnak köszönheted, hirdesd bátor szóval!
Márciusban könnyen lehet jó és rossz idő itt,
Akár ez lesz, akár az, a munka elkezdődik.
Réten, földön, téeszekben szánts és vess, ha mondják,
S ne tűrd, hogy a munkátlanság rád rakja a gondját!
Áprilisban köss madzagot a ház ereszére,
Erről könnyen megláthatod, mit várhatsz estére,
Ha a madzag nagyon mozog, nagy szél fúj, s ha nedves,
Hó olvad — ha lesz még hó! — vagy eső esik, csendes.
Az idén a május lesz a legeslegszebb hónap,
Csak ne légy az akadálya semmiféle jónak!
Az orgonát éjjel lopd a kislány ablakába,
S nem muszáj a szénát mindjárt elcsenni utána!
Jól vigyázz, mert a szerelem még nem munkaegység,
Csókolózz, ha lesz kivel, de egységed is teljék!
Júniusban, júliusban állj a gátra bátran,
Vár a munka garmada a szőkén telt határban.
Kacsintani úgy is lehet a kislány szemébe,
Ha fenn állsz a legmagasabb asztag tetejébe!
S ha a kancsó fenekéig kínálja a nedvét,
Ne fogadd el, erőd, kedved másra is jó lesz még!
Augusztusban nem kell kucsma, sem báránybőr bunda,
Ki ebben jár, meglehet, hogy túl hamar megúnja.
Kukoricád, szőlődet és a másodvetésed,
Legjobb, ha az aszály ellen kapálással véded!
Itt kapjanak inkább téged — és ne akkor — tetten,
Ha vasárnap éji árnyon tervezgettek ketten!
Szeptemberben iskolába megy a fiad, lányod,
Ha az asszony is dolgozott, meglásd, meg nem bánod.
Előlegből jobban telik új ruha, meg táska,
A nagylánynak kelengyére, bútorra, meg másra.
Októberben jön a szüret, szántás, vetés ismét,
S novemberben is lesz tenned ezt-azt még kicsinység.
De, ha igaz ember módra dolgozol az évben,
Jutalmad és pihenésed szép és teljes lészen.
Teljesülhet vágyad, s álmod valósággá válhat,
Csak hű s dolgos fia maradj a mi szép hazánknak!

Vágvölgyi László